

Интегрално обраќање на министерката за култура Бисера Костадиновска-Стојчевска во Ротимље:

„ 26 февруари 2004-та требаше да биде свечен ден.

Република Македонија, во Даблин, се подготвуваше за историски настан – предавање на акредитацијата за членство во Европската Унија.

Но, утрото осамна со вознемирувачка вест. Авионот на Претседателот исчезна од радарот на небото над Босна и Херцеговина. Во карпестиот атар на Ротимље, тоа утро обвинен со густа магла, згасна животот на претседателот Трајковски, на членови на неговиот кабинет, соработници, обезбедувањето и екипажот на владиниот Кингер:

Димка Илкова Бошковиќ, Ристо Блажевски, Миле Крстевски, Анита Лозановска, Борис Велинов, Аце Божиновски, Марко Марковски и Бранко Ивановски.

Празните места предвидени за македонската делегација на меѓународниот форум во Мостар ја навестуваа лошата вест.

Овој пат кобната кота 524 ја предизвикуваше историјата.

Република Македонија сè уште ги зацелуваше раните од конфликтната 2001 година во која околу претседателот Трајковски се обединија разумните, и од власта и од опозицијата, за преку дијалог да се постигне компромис.

„Рамковниот договор не е совршен, но ниеден договор никогаш не бил. Но, тоа е најдоброто нешто што го имаме сега“ – ќе рече претседателот Трајковски, потенцирајќи дека алтернатива на мирот е војната чие продолжение би предизвикало поделби, масовни жртви, страдања и губење на перспективите на државата.

За неполни 2 години, по интензивна дипломатска активност во која и претседателот Трајковски не ги штедеше ни личните пријателства, Република Македонија се врати на меѓународната сцена како фактор на мирот на Балканот.

И покрај одредени изјави дека нашиот од' кон Брисел е „тропање на затворена врата“, тоа не ги поколеба ни Трајковски ни тогашната влада. Заемната далековидост ја водеше земјата до стратегиските цели – НАТО и Европската Унија.

Затоа ова спомен-обележје не е само паметник на трагичниот миг. Ова е потсетник за сите генерации дека Македонија имала и има доблесни и решителни луѓе кои следејќи ја својата визија, својот сон, имаа храброст да гледаат во иднината.

Денес нашата земја е членка на НАТО и на дофат и е членството во Европската Унија.

Визијата на Трајковски ме остава во уверување дека и сега тој не би се двоумел што е најисправно да се направи иако и самиот знаел дека луѓето со визија се осудени да бидат подоцна разбрани.

„Јас верувам во граѓаните на Република Македонија и убеден сум дека сите заедно ќе го направиме она што историјата, но уште повеќе, иднината го бара од нас“.

Така говореше претседателот Трајковски. Нека почива во мир!

Нека почиваат во мир и неговите сопатници!

Слава им!“